

ΕΤΟΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 32

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΓΡΟΠΑΗΡΩΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΙΟΥΛΙΟΥ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΔΕΡΑΣ.

‘Ο μπάρμπα-Γωτρών ἦν ἀξιόλογος ἄνθρωπος, πλὴν ὀλίγον αὐστηρὸς, ὡς ἀρμόζει εἰς ἀρχαῖον στρατιώτην καὶ θηροφύλακα τοιοῦτου μεγάλου ἄρχοντος, οἷος ἦν ὁ δευτὸς Ἰωάννης Κανδόλ.

Ἰς αὐτοῦ οἱ λαθροθῆραι ἐπίσταντο ὅτι οὐδὲν οὐδαμῶς ἔλεος ἠδύναντο ν’ ἀπεκδέχωνται, καθότι ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μηδὲν ἐνόει ἀστεϊότητος. Οἱ τε λαγωὶ καὶ αἱ πέρδικες καλῶς ἐπετηροῦντο, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἡ μικρὰ Λίζα, ἡ ἔχουσα μεγάλου κυανοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ χρυσοῦν τὴν κόμην.

Μ’ ὄλας τὰς δεκαεὶς ἀνοίξεις αὐτῆς, ποσῶς δὲν θὰ συνέφερε τῇ Λίζῃ νὰ σκέπτηται περὶ ἔρωτολήπτων, διότι ὁ Γωτρὸν οὐδέποτε ἄφινεν αὐτὴν νὰ μεταβῇ μόνη εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν, ἀλλ’ οὔτε καὶ ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ περιπλανηθῇ ἐντὸς τῶν δασῶν, ἕνεκα τοῦ φόβου κακῶν συναντήσεων. ‘Η Λίζα ὡς μόνη αὐτῆς τέρψιν εἶχε τὰς ἐν τῷ πύργῳ διερχομένας ἡμέρας, ἔνθα συνεχῶς μετέβαινεν ἐν τῇ ἰδιότητι ὀθονοφύλακος τῆς ἐπικλήρου γραίας δουκίσσης.

‘Ἄλλ’ ἡ ξανθοκόμος κορασις οὐδαμῶς ἐμεμφι-

μοίρει, μηδὲν πλέον τούτου ἐριεμένη. Τῇ ἐσπέρα, κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐν τῇ ὑπ’ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τοῦ συνόρου τοῦ ἄλλου οἰκουμένη σκιᾶδι, τὰ μὲν χεῖλη διηνοίγοντο ἐν μυστηριώδει μειδιύματι, οἱ δ’ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ἐκ χαρᾶς μεγάλης.

Ἐντούτοις ὁμοῦς ἡ γηραιὰ πυργοδέσποινα ἦν ὑπερήφανος, δύστροπος καὶ δύσκολος νὰ εὐαρεστηθῇ. Οὐδαμῶς εὕρισκον εὐμενεῖς λέξεις ὑπὲρ τῆς μικρᾶς Γωτρών—τῆς μηδαμινῆς κόρης!

Ναί, ἀλλ’ ὑπῆρχεν ὁ δευτὸς Ἰωάννης, ὠραῖος τριακονταετῆς νεανίας, ὅστις μακρὰς κατέτριβεν ὥρας παρὰ τῇ καλλιπάρειφ ὀθονοφύλακι. Ἐλεγεν αὐτῇ ὅτι ἦν ὠραία, ὅτι τὴν ἐλάτρευε καὶ ὅτι θὰ καθίστα αὐτὴν δοῦκισσαν, ἂν μόνον ἤθελε μικρὸν τι νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

‘Ἡ δὲ Λίζα ἀνταπέδωκεν αὐτῷ ἑκατονταπλασίως τὸ ὑπὲρ ταύτης συλληφθὲν πάθος τοῦ. Διεβίωσεν ἐν ἐντελεῖ εὐδαιμονίᾳ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ’ ἣν διέγνω τὰς συνεπειὰς τοῦ τοιοῦτου πάθους αὐτῆς. Δὲν ἐφοβήθη ὁμοῦς ἐκ τούτου, διότι ναὶ μὲν ὁ πατὴρ θὰ ἐξωργίζετο πῶς, ἀλλὰ ταχέως θὰ συνεχώρει, ὅποταν ὁ δευτὸς Ἰωάννης θὰ τῷ ἐξήτει νὰ ἀποδοῦν τὸν γαμβρὸς τοῦ.

Έχουσα δὲ πίστιν ἐπὶ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, τῷ ἀνέμνησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

— Ἡ μήτηρ μου οὐδέποτε συγκατατεθήσεται εἰς τοιαύτην τινα ἔνωσιν, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης δι' ἐπιπολαίου τρόπου. Ἄλλ' ἐντούτοις ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ σ' ἐγκαταλίπω· θὰ σοὶ προσπορίζω τὰ μέσα διὰ νὰ ἐπαρκῆς εἰς τὰς ἀνάγκας σου.

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασεν ὄλη δὲ τρέμουσα:

— Προσπαθεῖς νὰ μὲ τρομάξεις, ἐπέφερε, διότι ἀδύνατον νὰ ἐψεύσθης. Καλῶς γινώσκεις ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ μὲ φονεύσῃ. Κατὰ τί ἔχεις νὰ μὲ μεμφθῆς; Ἡμῖν τιμία κόρη ὅποταν σ' ἐγνώρισα, σὲ ἀγαπῶ δὲ τόσον, ὅσον οὐδεμία γυνὴ οὐδέποτε θὰ σ' ἀγαπήσῃ. Ἐγὼ δὲν θέλω τὰ χρήματά σου, θέλω τὸ ὄνομά σου!

— Διάβολε! δὲν σοὶ ἀπαρέσκει τὸ τοιοῦτον! Ἡ Λίτσα Γωτρὸν, δούκισσα Κανδόλ!... Ἄστει-ζεσαι...

Ὅποταν ὁ θηροφύλαξ ἐπληροφόρηθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ δόπλου του καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ... Πλὴν αὐτὸς οὗτος ὁ γέρον κατέπεσεν ἄπνους βληθεὶς ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίς, ἡ δὲ Λίτσα ἀπέδρα ὡς παράφρων. Ἀμυχήν μόνον παθοῦσα ἐκ τῆς σφαίρας, ἐξ ἧς ἤμασεν ὁ ὤμος της, ἀπέδρα ἐν μέσῳ ζοφερᾶς νυκτὸς τοῦ Δεκεμβρίου, μὴ αἰσθανομένη οὔτε τὸ ρῖγος ἐπιφέρον αὐτῇ ὀριμὸ ψυχὸς, οὔτε τὴν τὸ πρόσωπον αὐτῆς μαστιζούσαν χιόνα.

Ἐδραμε μέχρι τοῦ νεκροταφείου, ὅπου οἱ κεκοιμημένοι, οἰκτιρμονέστεροι τῶν ζώντων, παρέσχον αὐτῇ ἄσυλον· ἐκεῖσε δὲ, ἐν μέσῳ τῶν διὰ λευκῆς ὡκς περιβαλλομένων μελάνων σταυρῶν, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὸ κυφορούμενον τέκνον της.

Τῇ ἐπιούσῃ πρώτῃ, ὅποταν ὁ καὶ νεκροθάπτου ἐκτελῶν καθήκοντα νεωκόρος τοῦ παρεκκλησίου ἦλθε νὰ ὀρύξῃ τάφον, εὔρε τὴν μὲν Λίτσαν κατακειμένην λιπόθυμον ἐπὶ τοῦ παγεροῦ ἐδάφους, τὸ δὲ νεογνὸν ἄπνον ἐνώπιόν της.

Ὅταν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις, εἶχε φρενιτιὰ ἐπανήρχοντο δ' ἐπὶ τῶν χειλέων της αἱ αὐταὶ διαρκῶς λέξεις:

— Γενεὰ κατάρτος, ἡ φονεύσασα τὸν πατέρα καὶ τὸ τέκνον μου, ἐπανελάμβανεν, ἡμέραν τινα θὰ συναντηθῶμεν... θὰ ἐκδικηθῶ... θὰ καταστῶ δούκισσα Κανδόλ!...

* *

Δεκαπέντε ἔκτοτε παρήλθον ἔτη. Πρὸ μακροῦ ἤδη ἡ κληροῦχος δούκισσα ἐκάθευδε τὸν αἰώνιον ὕπνον, ὁ δὲ δούξ Ἰωάννης, τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν, εἶχε τὸ μέτωπον φαλακρὸν, ρυτίδες δ' ἐξείνουντο ἐπὶ τῶν κροτάφων του. Μὴ νυμφευθεὶς εἰσέτι ἐξηκολούθει διάγων βίον εὐζώου. Πασίγνωστος ἦν ἐν πᾶσι τοῖς νυκτερινοῖς ἐστιατορίοις καὶ τοῖς τῶν θεάτρων παρασκηνοῖς. Διετέλει δ' εἰς ἀρίστας σχέσεις μετὰ τῶν πλειόνων ἀστέρων τῆς καλλονῆς, ἐπεδείκνυε τὰς διασημοτέρας τοῦ ἡμικόσμου γυναῖκας, αἱ ἐρωτικά δ' ἐπιτυχίαι του ἦσαν τοσοῦτ' πολυάριθμοι, ὥστε ἐθεωρεῖτο ἀπροσμάχητος.

Καὶ μολαταῦτα γυνὴ τις, μηδεμίαν ποσῶς ἔχουσα φήμην ἀτιθάσσου, ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μεθ' ὑπεροπτικῆς καταφρονήσεως. Ἐν τῷ Δάσει, ἐν ταῖς ἵπποδρομίαις καὶ κατὰ τὰς πρώτας θεατρικὰς παραστάσεις πολλάκις συνήντησεν αὐτήν· πλὴν οὐδέποτε ἐφαίνετο παρατηροῦσα τὴν παρουσίαν του, οὐδέποτε ἀπέτεινεν αὐτῷ τὸν λόγον. Καίπερ οἱ κακόβουλοι διετείνοντο ὅτι ἦγε συμπεπληρωμένην τριακονταετῆ ἡλικίαν, αὐτὴ ὅμως ἐδόκει εἶναι μόλις εἰκοσιπενταετής. Ὑψηλὴ καὶ ραδινὴ, μετὰ χροιάς ἐξαισίου καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν βαθυκυάνων, ἔφερε κόμην θαυμασίαν τοσοῦτ' πυρωποῦ ξανθῆς χροιάς, ὥστε ἐφαίνετο χρωματισθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ ἦτις ἔδοτο ἀφορμὴν νὰ τῇ ἀπονεμηθῇ τὸ παρωνύμιον, ὑφ' ὃ ἦν γνωστὴ ἐν τῷ κομψῷ λεγομένῳ κόσμῳ: «Χρυσοῦν Δέρας».

Τὸ ὑπ' αὐτῆς κατοικούμενον πολυτελὲς μέγαρον ἤνοιγε τὴν ὀλοσχερῶς ἐκ ξύλου ὄρυς αὐλειον πύλην του ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βουλεβάτου Ὄσμαν. Ἡ ἐκ ροδόχρου μαρμάρου κλίμαξ ἦν παροιμιώδης, ὡς καὶ τὸ ἰαπωνικὸν φυτοκομεῖον, τὸ συνεχόμενον τῇ τῆς ὑποδοχῆς αἰθούσῃ. Ἄπαντες οἱ Παρίσιοι ἐγίνωσκον τὰ ὀχήματά της

καὶ τὰς ἀνεπιλήπτους οἰκετικὰς στολάς, ἐν δὲ τοῖς σταύλοις αὐτῆς ἐτρέφοντο οἱ ἀμιγέστεροι καὶ ὠραιότεροι τῶν ἵππων τῆς πρωτεύουσας· ἀδύνατον δ' ἦν ν' ἀπαριθμηθῶσιν αἱ περιουσίαι, ἅς διὰ τῶν λευκῶν αὐτῆς ὀδόντων κατέφαγεν.

Ἐν εἶδει ἀδιαλείπτου πειρασμοῦ, ὁ δούξ Κανδόλ παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἐν τῇ λέσχῃ δὲν συνδιελέγοντο ἢ περὶ αὐτῆς. Ὁ Λουκιανὸς Ρόλ, ὁ τοῦ συρμοῦ χρονολόγος, ἀφίερου αὐτῇ ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφημερίδος «Ροῦ Βλάς» ἄρθρον ἐκλάμποντα ἐξ εὐφυοῦς καλλιτελείας. Ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Αἰθούσῃ ἡ μαρμαρίνη αὐτῆς προτομὴ, ἔργον τοῦ γλύπτου Βούζιγκερ, ἦν ἐκτεθειμένη, ἡ δ' ὑπὸ τοῦ διασήμου ζωγράφου Καρόλου Μουράνδου γραφεῖσα εἰκὼν της ἦν ἐνθρονισμένη ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντος. Ὁ Φέρραγος, ὁ περιώνυμος περιηγητῆς καὶ ἀκαταδάμαστος φονεὺς τῶν λεόντων, ἐπανακάμφας ἐξ Ἀφρικῆς, διέπραττε τρέλλας ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ δὲ μικρὸς ὑποκόμης Σαρνὺ, ὁ ἔσχατος τοῦ ὀνόματος τούτου, ἔκαυσε τὸν ἐγκέφαλον ἐντὸς τοῦ κομμωτηρίου του ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐν συντόμῳ, αὕτη ἦν πλάσμα φανταστικὸν καὶ κινδυνῶδες, βαθῆως διεφθαρμένη γυνὴ, ἀλλ' ἐπαγωγὸς ἕνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς διαφθορᾶς της.

Ὁ Ἰωάννης ἐφρόνει ὅτι ἄλλοτε ποτε συνήνησε τὴν γυναῖκα ταύτην, ἀλλὰ πού;... Ἀδύνατον ν' ἀναμνησθῇ. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ παρ' αὐτῆς ἵνα καθησυχάσῃ τὴν καρδίαν του. Οὐδεμία ἦν χρεῖα μεγάλων λεπτολογιῶν πρὸς τὸ Χρυσοῦν Δέρας.

Ἐμελλεν αὕτη νὰ ἐξέλθῃ ἔφιππος, ὅπως ποιήσεται τὸν ἐν τῷ Δάσει ἡμερησίον περίπατον, ὑπεδέχθη δ' αὐτὸν φέρουσα τὴν ἱππῆλατον ἀμαζόνειον ἐσθῆτα, ὀρθία καὶ τύπτουσα τὸ λεπτὸν αὐτῆς ὑπόδημα διὰ τοῦ μετ' ἀργυρᾶς σφαίρας, κεκοσμημένης πολυτίμοις λίθοις, μαστιγίω της.

— Συγγνώμην, Κυρία, ἐπέφερον ἵπποτικῶς ὁ δούξ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ ἴδω ὑμᾶς ἄλλοτε... πλὴν ἄγνοῶ πού. Ἐξέτε τὴν ἀγαθότητα νὰ μοὶ ὑποβοηθήσῃτε τὴν μνήμην;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρξατο γελῶσα:

— Καὶ διατί ὄχι; Εὐχαρίστως. Δέον ὅμως ν' ἀνατρέξετε εἰς μεμακρυσμένην ἐποχὴν, λίαν μεμακρυσμένην. Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν Γωτρὸν; Ἀἴ λοιπόν! εἶμαι ἐγὼ, τὸ Χρυσοῦν Δέρας· μ' εὐρίσκετε δυσειδεστέραν;

— Ἐστὲ ὠραιότερα παρά ποτε, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης τετραγαγμένος.

— Ἀληθῶς; ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Σημάνασα δὲ τὸν κώδωνα εἶπεν αὐτῷ μετὰ ψυχρότητος:

— Νομίζω ὅτι οὐδὲν πλέον ἔχομεν νὰ εἴπωμεν ἀλλήλοις. Σᾶς προσκυνῶ, κύριε δούξ Κανδόλ!...

* *

Ὁ Ἰωάννης Κανδόλ εἶναι ἐξηκοντούτης, ἀρθριτικὸς καὶ ἐκ τῶν ρευματισμῶν ἀνάπηρος. Οἱ Παρίσιοι οὐδὲν πλέον ὑπὲρ αὐτοῦ κέκτηνται θέλητρον. Γέρον ἤδη καὶ πάσχων ἐπανέκαμψεν εἰς τὸν πύργον του, τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον πύργον, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ Λίτσα μετέβαινεν ἄλλοτε νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς κληροῦχος δουκίσσης.

Μ' ὄλην τὴν τῶν ἐτῶν παρέλευσιν, ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ μπάριμπα-Γωτρὸν ἀναδύει ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆς τῷ ἐπιφαίνεται διαυγῆς καὶ καθαρᾶ ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἄλλων γυναικείων εἰκόνων μονοουκ ἐξαλειφθεῖσῶν τῆς μνήμης του. Ὅτε μὲν ἐπαναβλέπει τὴν ἀφελῆ κόρην, ἣν ἀπεπλάνησε, τὴν δύστηνον ἐρῶσαν παιδίσκην, τὴν ἀνάνδρω ἐγκαταλειφθεῖσαν· ὅτε δὲ τὴν θρασεῖαν ἐταῖραν, τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μεθ' ὑπεροπτικῆς καταφρονήσεως καὶ ἐκδιώκουσαν διὰ τῶν οἰκετῶν της, αὐτὸ τέλος τὸ Χρυσοῦν Δέρας.

Ὅποταν ὁ καιρὸς ἦναι καλὸς καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν ἀποποιῶνται νὰ τὸν ἐξυπηρετήσωσιν, ὁ γηραιὸς δούξ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ θαλαμηπόλου του, περιδιαβάσει βραδέως ἐντὸς τῶν δεινῶν στοιχιῶν τοῦ παραδείσου, μέχρι τοῦ περαιτέρου, ἐν ᾧ κατῆκει ἄλλοτε ὁ θηροφύλαξ αὐτοῦ. Εἶναι μόνος, κατάμονος ἐν τοῖς γηρατειοῖς του, ἅτινα οὔτε σύζυγος, οὔτε τέκνον μέλλουσι νὰ φαιδρύνωσιν.

Ἡμέραν τινα διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων εἶδε διερχομένην ἔφιππον ἀμαζόνα παρακολουθουμέ-

νην υπό ἵπποκόμου. Ἀναγνωρίσας τὸ εὐσταλές ἐκεῖνο ἀνάστημα, τὴν ὑπὸ τὸν ἀνδρικὸν πῖλον ἐκφρεύγουσαν ξανθὴν κόμην, ἐχαιρέτισε τὴν διαβάτιδα, ἣτις ἀνταπέδωκεν αὐτῷ ψυχρῶς τὸν χαιρετισμὸν του.

— Ἡξεύρεις ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Κυρία; ἠρώτησε τὸν θεράποντα αὐτοῦ.

— Μία Παρισινή, ἡ ὁποία ἠγόρασεν ἐσχάτως τὸν πύργον τοῦ Βουᾶ-Ταίλλη.

Γείτων του! Τὸ Χρυσοῦν Δέρας ἦν γείτων αὐτοῦ! Καθότι τὰ δύο κτήματα παρέκειντο ἀλλήλοις, οἱ δὲ δύο παράδεισοι ἠδύναντο νὰ σχηματίσωσιν ἓνα μόνον.

‘Ο γέρον δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ καθ’ ὄλην τὴν νύκτα· εἶτα δ’ ἔγραψε τῇ νέᾳ πυργοδεσποίνῃ λίαν ταπεινὸν τὸ ὕψος γραμματίον, δι’ οὗ παρέκάλει ταύτην νὰ λάβῃ σῆκτον ὑπὲρ ἀσθενοῦς γέροντος καὶ νὰ ἔλθῃ ἵνα τὸν ἐπισκεφθῆ, ὅποταν ἔχῃ καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν.

Ἡ Λίζα Γωτρὸν ἀφίκετο τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, πάντοτε μεγαλοπρεπῆς μεθ’ ὅλα τὰ τσσαράκοντα πέντε ἔτη αὐτῆς, ἀκτινοβόλος ὡς τὴν ἡλίου δύσιν καὶ ὀρεκτικὴ ὡς τὸν καρπὸν τὸν ὄριμον. Χαιρέκακον μειδίαμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἄμα εἶδε τὴν κατάπτωσιν ἐκείνην, εἰς ἣν περιέστη ὁ εὐειδῆς Ἰωάννης. Οὗτος δ’ ἐγένετο φιλοφρονητικὸς, τρυφερὸς καὶ χαρίεις, θελήσας πρὸς δε νὰ ἐκφέρῃ ἑνὴς ἐρωτικῆς οἰκειότητος. ‘Ο δοῦξ ἀπεπειράτο νὰ ὑποδυθῆ ἔτι πρόσωπον ἐρωτοτρόπου Κελάδοντος.

— Ἐσμὲν ὑπὲρ τὸ δέον γέροντες, ἐξεδήλωσεν αὐτῇ, ὅπως καταστῶμεν ἐκ νέου ἐρασταί· ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν δὲν δυνάμεθα νὰ ὦμεν ἄλλο ἢ φίλοι εἶτε σύζυγοι... ἐσόμεθα φίλοι;

Ἄνευ δὲ οἴκου ἀφηγεῖτο αὐτῷ τὰς παρῳχημένας ἀκολασίας τῆς καὶ ἐξετίθη τὰς σκανδαλώδεις περιπετείας αὐτῆς· ὁ δὲ Κανδὸλ, ἀπελπισθεὶς τὸ κατ’ ἀρχὰς ἐκ τοῦ τοσοῦτου κυνηγετοῦ, διηρώπα αὐτὴν ὠθούμενος ὑπὸ νοσηρᾶς περιεργίας. Μάχλος λάμπις διέλαμπεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου, τοῦ ἐφιεμένου ἀπολύτως τοῦ πλάσματος τούτου, ὅπερ ἀπεποιεῖτο αὐτὸν καὶ ὃ παρεδόθη εἰς τοσοῦτους ἄλλους!..

Ἡ φρόνησις του ὑπεχώρει· ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ

αὐτὴ ὑπερηκόντιζε πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ κατέπνιγεν ἐν αὐτῷ τὴν ἠθικὴν συναίσθησιν, τοὺς ἐσχάτους ἐνδοιασμοὺς τοῦ εὐπατρίδου. Ἡμέραν τινὰ τέλος ἐξητλημένος τὰς δυνάμεις, ἐκλιπαρῶν, μετὰ δακρυδρέκτων ὀφθαλμῶν, ὡς παιδίον φοβούμενον ὄρησιν ἐφετοῦ τραγαλίου, ὁ Ἰωάννης ἐξητήσατο παρὰ τῆς ἐταίρας, κατὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἡλικίας, ἂν ἐβούλετο νὰ καταστῆ σύζυγός του.

Κραυγὴν χαρᾶς ἔρρηξεν ὁπόταν, ἀφοῦ ἐδίστυσσε διὰ τὸν τύπον, ἡ Λίζα συγκατετέθη νὰ τὸν συζευθῆ.

— Καὶ νὰ συλλογισθῆ τις, ἔλεγεν ἀνακαγχάζουσα, ὅτι ἄλλοτε ἀπερρίψατε τὴν μικρὰν Γωτρὸν, τὴν λατρεύουσαν ἡμᾶς ἀπλοϊκῆν ἐκείνην κόρην, ὡς ἀναξίαν νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ εὐγενεῖ ὑμῶν οἰκογενεῖα, σήμερον δὲ προσφέρετε εἰς τὸ Χρυσοῦν Δέρας νὰ γενῆ δούκισσα Κανδὸλ. Δὲν ἤξιζε τὸν κόπον ν’ ἀναμείνητε ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη, ὅπως καταλήξῃτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ.

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

~*~*~

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XXXVI

Ἡρωϊκὸς θάνατος.

‘Ο Ραοῦλ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν τὴν ἤρπασε, καὶ τὴν ἔρριψεν ἔξω.

Ἐξερράγη μετὰ κρότου πρὸ τοῦ σπηλαίου, ἀλλ’ οὐδὲν ἐπέφερον ἀποτέλεσμα.

Ἄνεμενε δὲ ὄρθιος, ὅπως οἱ Ἄραβες ρίψωσι καὶ ἐτέρας πυριτοθήκας, ἀλλ’ οὗτοι ἐβράδυναν.

Οὗτοι μαντεύσαντες ὅτι τὸ σχέδιόν των δὲν ἐπετύγχανε, παρεσκευάσαν τὰς βομβίδας οὕτως, ὥστε νὰ ἐκραγῶσιν ἄμα ἐγγίσωσι τὸ ἔδαφος.

Ἡ μαρκησία προσῆλθε παρὰ τῷ Ραοῦλ, θέλουσα νὰ συμμετάσχῃ τῶν κινδύνων του.

— Θὰ παίζωμεν μετὰ τῶν ἐχθρῶν μας ἀλόκοτον παιγνίδιον, εἶπεν αὐτῇ, πικρῶς μειδιῶσα· δὲν ἔχομεν δὲ ἢ τὰς χεῖράς μας ν’ ἀντιτάξωμεν, καὶ ἔχομεν ἀνάγκην δεξιότητος.

‘Ο Ραοῦλ ἤκουσε θόρυβον.

— Ἴδου, εἶπε, μᾶς πέμπουσι· βόμβαν, ἀκριβὴ μου φίλη, λάβε καταλληλοτέραν θέσιν, ὅπως ἔχω τοὺς ἀγκῶνάς μου ἐλευθέρους.

Ἄλλ’ ἀντὶ μιᾶς πυριτοθήκης, ἐρρίφθησαν πέντε συγχρόνως.

Οἱ ἄραβες ἔπραξαν οὕτως, ὅπως καταστήσωσιν ἀδύνατον τῷ Ραοῦλ νὰ ρίψῃ ἔξω τὰς βομβίδας· ἔπρεπε τῷ ὄντι πολλὴ ὥρα νὰ παρέλθῃ, ὅπως ἀπαλλαγῆ οὗτος συγχρόνως πολλῶν βολίδων.

Ἐν τούτοις εἰργάσθη καὶ αὐτὴ· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπετύγχανεν ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς μαρκησίας, ἣτις γενναίως συνέδραμεν αὐτόν.

Αὕτη ἔρριψεν ἔξω δύο βόμβας· ἡ τελευταία ἐξερράγη σχεδὸν ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθη, μόνον αἱ βλεφαρίδες τῆς ἐκάθισαν, συνενικινήθη δ’ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐκλονίσθη.

‘Ο Ραοῦλ ἐστήριξεν αὐτὴν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν αὕτη συνεροχόμενη· περισσότερο φόβος παρὰ κακόν.

Καὶ ἠσπίασθη αὐτόν· εἶτα δὲ προσέθηκεν:

— Ἄς στείλωμεν κατ’ αὐτῶν τὸν Σελίμ.

‘Ο Ραοῦλ προσέβλεψεν εἰς τὸν λέοντα· θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι οὗτος ἐνόει.

‘Ο Σελίμ παρηκολούθησε τὴν τελευταίαν ταύτην φάσιν τῆς μάχης μετὰ μεγάλης γαλήνης· κατακεκλιμένος ἐν τῷ βᾶθει τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστούς. Ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο.

Ἄλλ’ ὄχι. Ὅτε τὸ βλέμμα τοῦ Ραοῦλ ἐστράφη πρὸς αὐτόν, οὗτος ἐμάντευεν ὅτι εἶχε χρεῖαν αὐτοῦ καὶ ἠγέσθη ἀμέσως.

— Ἐλθὲ, εἶπεν αὐτῷ ὁ κυνηγός.

‘Ο λέων προσῆλθε καὶ ἔστη πρὸ τοῦ κυρίου

του, ζητῶν ν’ ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τοὺς σκοπούς του.

— Εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, εἶπεν ὁ Ραοῦλ πρὸς τὴν Μαρίαν, ὅτι, ἐὰν οἱ ἄραβες ἐπιμείνωσι βομβοβολίζοντες ἡμᾶς καὶ αὐξάνοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν βολίδων θὰ μᾶς καταστρέψωσιν.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Εἶτα δὲ μετ’ ἐλπίδος προσέθηκε:

— Θὰ ἔλεγέ τις ἐν τούτοις ὅτι οὗτοι παραιτοῦνται τῆς πάλης καὶ οὐδὲν προτίθενται πλέον νὰ ἐπιχειρήσωσι.

— Διότι ἀσχολοῦνται, ἀπεκρίθη ὁ Ραοῦλ, πληροῦντες τὰς πυριτοθήκας· ὅσῳ βραδύνουσι, τόσῳ πλείονας θὰ ρίψωσιν. Ἐν τούτοις βέβαιον εἶναι, ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως θ’ ἀποθάνωμεν· ἂς πέμψωμεν τὸν Σελίμ· τοῦλάχιστον θὰ φρονέσῃ εἰσέτι καὶ ἄλλους ἐξ αὐτῶν, ἐκδικούμενος καὶ ἐκδικῶν ἡμᾶς.

Ἀποταθῆς δὲ εἰς τὸν λέοντα, ὅστις ἐφαίνετο ἀκρωμένος πάσῃ δυνάμει,

— Σελίμ, εἶπεν αὐτῷ, ἔξελθε ἀθροῦτως καὶ ὤρμησον κατὰ τῶν ἀράθων χωρὶς νὰ σ’ ἐννοήσωσιν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤκουε μετ’ ἐκπλήξεως.

— Φρονεῖς λοιπὸν ὅτι σ’ ἐννοεῖ; ἠρώτησεν αὐτὴ ὅπως θαυμάζουσα.

— Δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ εἶπω ναί, ἀπήντησεν ὁ κυνηγός· δὲν θὰ ἐπεθύμουν δὲ νὰ εἶπω ὄχι.

Ἄλλὰ θὰ πράξῃ ὡς τὸν διέταξα. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ’ ἣν συνδιαλέγομαι μετ’ αὐτοῦ, πάντοτε δὲ ἀντελήφθη λίαν καθαρῶς τὰς διαταγὰς μου. Εἶναι τοῦτο ἐνστικτον αὐτῷ; Ἄγνοῶ. ἔχει λογικὴν; Σχεδὸν πιστεύω τοῦτο.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν λέοντα, εἶπεν:

— Ἐμπρός, ὕπαγε!

— Ἀνάμεινον, Σελίμ, στήθι! εἶπεν ἡ μαρκησία συγκεκινημένη, διότι προσέβλεπεν ὅτι πολλὰ ἴσφαίρα θὰ προσέβαλλον αὐτόν.

‘Ο Σελίμ ἔστη. Ἡ δὲ μαρκησία ἐναγκαλισθεῖσα τὸν τράχηλον αὐτοῦ τρυφερῶς, ἐκλαυσεν.

— Ἐχεις δίκαιον, Μαρίαν, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ραοῦλ, μεταχειριζομένη ὡς φίλον τὸν Σελίμ καὶ ἀποχαιρετῶσα αὐτόν· δὲν θὰ ἐπανεῖθῃ ἡ θνήσκων· δὲν εἶναι οὗτος ἄγιον ζῶον, ὅπερ ἀ-

πέρχεται ν' ἀποθάνῃ τυφλῶς χάριν ἡμῶν· εἶναι φίλος ἀφοσιωμένος καὶ συμπαθῶν ὅστις θυσιάζει τὴν ζωὴν του ὑπὲρ ἡμῶν.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη ὡσαύτως τὸν λέοντα.

Τότε οὗτος ἐποίησατο παράδοξον κίνημα· ἠγέρθη αἰφνηδῶς καὶ συνέθλιψεν ἐν αὐτῷ τὸν κύριόν του τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὀλίγου δεῖν τὸν ἀπέπνιγεν.

Οἱ κύνες ὡσαύτως ἠγέρθησαν καὶ προσῆλθον ὅπως δεχθῶσι καὶ οὗτοι· τὰς αὐτὰς θωπείας.

— Ὑπάγετε καὶ σεῖς, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ραοῦλ· ὑπάγετε γενναῖα ζῶά μου, καὶ φονεύσατε ὅσους πλείονας δυνηθῆτε.

Ὁ κυνηγὸς καὶ ἡ σύντροφός του βαθέως συνεκινήθησαν.

Ὁ λέων καὶ οἱ κύνες ἐξήλθον.

Ἄλλὰ κάμπτων τὸν βράχον, ὁ Σελλίμ ἔρριψεν εἰσέτι μακρὸν βλέμμα πρὸς τοὺς κυρίους του.

— Πτωχέ μου λέων! ἐπιθύρῃσεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Ραοῦλ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οἱ ὀδόντες του συνεσφίγγοντο σπασμωδικῶς.

Ἦκροῦατο.

Μόλις στιγμή τινας παρήλθον, καὶ ὁ θόρυβος φοβερᾶς πάλης ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τῶν φυγάδων· ἡ μαρκησία ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ ὅπως ἴδῃ.

Ὁ Ραοῦλ ἐκώλυσεν αὐτήν.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν, ὅτι ἄραβές τινες μᾶς ἐνεδρεύουσι μὲ τὰ ὄπλα ἔτοιμα· ἐλπίζουσιν εἰς τὴν περιέργειαν ἡμῶν· θὰ φονευθῶμεν ἀναμφιβόλως, ἐὰν ἐξέλθωμεν.

Ἦκούσθη πρῶτον ἐκπυροσρότησις σχεδὸν γενικὴ, ἐξ ἧς ὑπέλαθεν ὁ Ραοῦλ, ὅτι ὁ λέων ἀνεκαλύφθη πρὶν φθάσῃ τὸν ἐχθρὸν, καὶ ὅτι πολλὰς ἔσχεν οὗτος πληγὰς.

Ἐν τούτοις ἐπάλαειν οὗτος λυσσῶδῶς, διότι κραυγαὶ λύσσης καὶ ἀγωνίας ἤρχοντο μέχρι αὐτῶν.

Ἡ μάχη ὅμως ὑπῆρξε βραχεῖα, καὶ ἐφαίνετο περαιωθεῖσα διὰ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ Σελλίμ, ὅστις ἤρχετο πρὸς τὸ σπήλαιον.

Οἱ ἄραβες ἐπυροβόλουν κατ' αὐτοῦ φεύγοντος.

Ἐφάνη.

Εἶχεν εἰκοσι πληγὰς τοῦλάχιστον. Μόλις

ἀνέπνεε, καὶ ἐκλονεῖτο εἰσερχόμενος εἰς τὸ καταφύγιον· μόλις δὲ προχωρήσας τρία βήματα, κατέπεσεν ὡς σωρός...

Ἀπεβίωσε.

— Πτωχέ Σελλίμ, ἠθέλησας νὰ ἐλθῃς ὅπως ἀποθάνῃς ἐδῶ; εἶπεν ὁ Ραοῦλ· οἱ κύνες ἴσως ἐμειναν ἐκεῖ φονευθέντες πρῶτοι.

— Ἴδου αἱ βολίδες! ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ μαρκησία· ἀκουσον φίλε μου.

— Ἄς ρίψωσιν, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, ὅσας θέλουν! δὲν τοὺς φοβούμεθα πλέον.

— Διατί;

— Ἴδου ἐν πρόχωμα!

Καὶ ὁ κυνηγὸς ἐδειξέ τὸ πτώμα τοῦ λέοντος.

Τῷ ὄντι κατακλιθέντες ὀπισθεν αὐτοῦ εὐρέθησαν ἐν ἀσφαλείᾳ. Αἱ σφαῖραι τῶν βολίδων δὲν ἠδύναντο νὰ διαπεράσωσι τὸ σῶμα τοῦ λέοντος.

Οἱ ἄραβες ἔρριψαν τριάκοντα περίπου βόμβας συγχρόνως, χωρὶς νὰ βλαφθῶσιν οἱ κυνηγοὶ μας Σφαῖραι τινες μόνον προσέβαλον τὸ πτώμα, ποιήσασαι κρότον ὑπόκωφον, ὅστις ἐτάραξεν ἀκουσίως τὴν μαρκησίαν.

Τὸ σπήλαιον ἐπληρώθη πυκνοῦ καπνοῦ· αἱ ἐκρήξεις ἐποίουν φοβερὸν κρότον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Ραοῦλ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε μακρόθεν βολὴν τηλεβόλου.

— Τοῦτο εἶναι παράδοξον, ἐπιθύρῃσε.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κρότον τηλεβόλου. ἀπήντησεν ὁ κυνηγός· μὴ ἦναι ἀποτελεσματικὴς ἡ χροῦς;

Ἡ τελευταία βόμβα ἐξερράγη.

Βολὴ τηλεβόλου ἀντήχησε καὶ αὐθις λίαν καθαρῶς· ὀρούζιον δὲ τοῦ τηλεβόλου ἔπεσεν ἄνω τοῦ σπηλαίου μεταξὺ τῶν ἀράβων, οἵτινες μηχανιδῶς ἐκραύγαζον.

Εἶτα τὸ ἔδαφος ὑπέτρεμεν ὑπὸ τὸ κάλπασμα σώματος ἵππικου.

Ὁ Ραοῦλ ἐξήλθεν. Ἡ μαρκησία τὸν ἤκολούθησεν. Εἶδον δ' ἀμρότεροι τρεῖς ἴλας γαλλικοῦ ἵππικου ἐφορμούντος κατὰ τῶν Μαυριτινῶν, οἵτινες αὐθαρρῆ κατεστράφησαν.

Ἦτο ἡ ἀπελευθέρωσις.

Ἡ μαρκησία ἔρρηξε κραυγὴν μεγάλην καὶ ἔ-

πεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἑραστοῦ τῆς.

Πᾶσα ἡ ἐνεργητικότης αὐτῆς, τόσον ἀκαμαία ἐν τῇ πάλῃ, παρέλυσεν διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης χαρᾶς.

XXXVII

Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ ἦν ὁ συνταγματάρχης, διοικητῆς τοῦ ἀραβικοῦ τμήματος τῆς περιφερείας Νεϊμούρ, τῆς ἐγγυτέρας γαλλικῆς πόλεως.

— Φθάνομεν ἐγκαιρῶς, φίλτατέ μοι Ραοῦλ, εἶπεν οὗτος εἰς τὸν κυνηγόν. Ἐνεργήσαμεν δραστηρίως, σὲ διαβεβαίω, ὅτι οἱ ἵπποι μας ἐπέτων μᾶλλον ἢ ἔτρεχον. Ἄ! ἴδου ὁ ὠραῖος οὗτος νεανίας, ὅστις ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. ὦ! πόσον ὠραῖος εἶναι οὗτος!

— Ἀπατᾶσθε, φίλτατε συνταγματάρχα, ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ· τὸ βουρνούζιον τοῦτο καλύπτει κυρίαν, ἥτις, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν σας.

— Πῶς ὀνομάζεται;...

— Ἄννα-Μαρία δὲ Νουμέζ, ἀγαπητὴ ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ μαρκησία συνελθοῦσα εἰς ἑαυτήν.

Ὁ συνταγματάρχης, ἐκπληκτος, ἀφίππευσε, καὶ ἀσπασθεὶς ἵπποτικῶς τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἔκραξε:

— Πῶς, ἐξάδελφε, σᾶς ἐπαναθλέπω ἐδῶ εἰς Μαρόκον, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ φίλου μου Ραοῦλ;

— Μετὰ ναυάγιον, καθ' ὃ ἀπωλέσθη ὁ σύζυγός μου, καὶ ἐξ οὗ ὁ κόμης δὲ Λαθερῦ μὲ ἔσωσεν· ὑπέστημεν πολλὰς καὶ δεινὰς περιπετείας, ἐξάδελφέ μου.

Ὁ συνταγματάρχης ἐμειδίασεν, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἐξήταξε τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Οἱ ἵππεῖς προκαταλαμβάνοντες τοὺς ἄραβας, συσπειρωθέντες ὅπως ἀνισταθῶσιν ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐξωλόθρευσαν αὐτούς. Διεκρίνοντο δὲ εἰ φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Ραοῦλ, οἵτινες ἀνήρχοντο εἰς ἑκατοντάδα.

Οἱ κυνηγοὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ οἱ σπαχίς

ἀριθμοῦσι· τὰ πτώματα, καὶ ἐγκαυχῶνται εὐρίσκοντες ἐξ αὐτῶν ἑκατόμβην.

— Κατηρτίσατε ἀξιοθαύμαστον ἄμυναν, φίλτατέ μοι κύριε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἡ κυρία μ' ἐβοήθησεν, ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ.

Ἡ μαρκησία χωρὶς νὰ προσποιηθῇ μετριωφροσύνην, προσέθηκε:

— Θεέ μου! εἶναι ἀληθές. Ἐπολέμησα καλῶς φρονῶ ὅτι προσεφέρθη μετὰ πολλῆς γενναιότητος.

— Ἐπυροβολήσατε; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ἐκπλαγείς.

— Ναί, ἐξάδελφέ μου, ναί. Ἐφόνευσά μάλιστα ἰδίᾳ χειρὶ αὐτὸν τὸν διάβολον, ὃν βλέπετε ἐκεῖ παρὰ τὸ σπήλαιον προσβεβλημένον ἐν τῷ στήθει.

— Εὐγε, μαρκησία, εὐγε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· ἀλλ' οὐδέποτε προσεδόκων τοῦτο παρὰ νεαρᾶς καὶ ὠραίας Παρισινῆς, ὡς ὑμᾶς.

Οἱ ἀξιωματικοὶ, οἵτινες ἐγνώριζον τὸν Ραοῦλ προσήρχοντο συγχαίροντες αὐτῷ καὶ σφίγγοντες τὴν χεῖρά του.

— Ἄ! σεῖς, ἐφώνησεν ὁ συνταγματάρχης πρὸς τοὺς στρατιώτας του, στήσατε τὰς σκηνάς.

Καὶ προσκαλέσας ἕνα ὑπαξιωματικόν,

— Ἀμέσως μία σκηνὴ δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ξένους μου, εἶπεν αὐτῷ, καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ πρόγευμα.

Τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἀποχωρήσαντος ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, οὗτος ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς ξένους του.

— Ἐξηγήσατέ μοι λοιπὸν, συνταγματάρχα εἶπεν ὁ κυνηγός, πῶς ἤλθετε τόσον ἐγκαίρως. Εἶσθε κατὰ τύχην ἐν στρατείᾳ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης. Ἄλλ' ἔχω εἰς τὸν τόπον τοῦτον κατασκόπους, ὧν εἷς εἶδε συμμορίαν ἀράβων περικυκλούντων νύκτωρ τοὺς κυνηγούς. Ἦκουσε τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν. Ἡ ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἀπόστασις τοῦ ἐπιτηρητικοῦ στρατοπέδου, ὅπερ συνέστησα ἐπὶ τῶν συνόρων, ἀπεῖχεν ἑπτὰ λεύγας· ὁ ἀνθρώπος μου ἐκλεψεν ἵππον

καὶ ἤλθε τρέχων ἀπὸ ρυτῆρος, ὅπως μὲ εἶδοποιήσῃ.

— Φίλτατέ μοι συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Ραούλ, ἰδοὺ ὑπηρεσία, ἣν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω.

— Οὐτε ἐγὼ, προσέθηκεν ἡ μαρκησία.

— Οἱ ἄνθρωποι μου καὶ ἐγὼ, δὲν ἐπράξαμεν ἢ τὸ καθήκον μας, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης· ἐν τούτοις κατεβάλομεν μείζονα ζῆλον, ὅπερ δὲν θὰ ἐπράττομεν βεβαίως διὰ τὸν τυχόντα. Ἀλλὰ ποῦ μᾶς ἠτοίμασαν τὴν σκηνήν; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς προσφέρω τὸ πρόγευμα.

Καὶ προσέφερεν ἰπποτικῶς τὸν βραχίονα εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν στέγην τῶν φύλλων, ἣν ἤγειραν οἱ στρατιῶται.

Ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ δύο αὐτοῦ προσκεκλημένοι ἐγκατεστάθησαν ἐνταῦθα.

Τὸ πρόγευμα μετ' ὀλίγον παρετέθη. Συνέκειτο δὲ ἐκ ψητοῦ κρέατος ἵππων φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ.

Ἡ μαρκησία οὐδόλως ἀσχοληθεῖσα εἰς τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἔφαγε καὶ ἔπιεν ὡς γυνὴ πεινωσάσα καὶ διψώσα μεγάλας· οὗτοι ὠμίλουν.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ συνταγματάρχης εἶπε τῷ Ραούλ:

— Θὰ εὔρητε εἰς τὸ στρατόπεδον παράδοξον πρόσωπον, φίλτατέ μοι κόμη.

— Ποῖον;

— Τὸν Σουλτάνον τῆς ἐρήμου, τὸν νέον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκ Τουαρέγγ στρατοῦ, προσεκλήσατο τὸσαύτην φήμην ἐσχάτως.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Ραούλ, εἰς ληστής!

— Εἰς μέγας ἀρχηγός!

— Ναί, ἀλλ' εἰς κακοῦργος. Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ἦλθε προσφέρων τὴν συμμαχίαν του τῆ Γαλλίας καὶ τὸν προσεδέχθημεν.

— Δὲν ἐπράξατε ὀρθῶς.

— Καὶ ἐγὼ φρονῶ ὡσαύτως. Ἀλλ' ὑπήκουσα εἰς ἀνωτέρας διαταγὰς.

— Τόσφ τὸ χειρότερον διὰ τοὺς δώσαντας αὐτάς.

Ὁ συνταγματάρχης κατένευσε διὰ κινήματος, καί,

— Ἄνεπαύθημεν ἤδη ἀρκούντως, εἶπεν αὐτός ἐγειρόμενος· πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Δὲν ἔχω ἢ ὀλίγους ἄνδρας καὶ εἴμεθα ἐν τῷ μέσφ ἐχθρικής χώρας· ἐὰν βραδύνωμεν θὰ καταφθάσῃ ἡμᾶς ὀλόκληρος στρατός· πανταχόθεν τὰ χωρία καλοῦνται εἰς τὰ ὄπλα.

— Ἄς ἰπεύσωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Ὁ συνταγματάρχης ἐσήμανε τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐνῶ αἱ ἴλαι συνηθρίζοντο, ὁ Ραούλ καὶ ἡ μαρκησία διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σπήλαιον, ὅπως ἐκπληρώσωσιν ἱερὸν καθήκον εὐγνωμοσύνης· ἀπῆλθον ἐκεῖ ὅπως ἀποδώσωσι τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν εἰς τὸν νεκρὸν σωτῆρα αὐτῶν.

Ὁ δυστυχῆς Σελίμι ἔλεγον οἱ ἀκούσαντες περὶ τοῦ λέοντος τοῦ Ἀποκεφαλιστοῦ κυνηγοῦ, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον διεσώζετο ὁ σκελετὸς τοῦ λέοντος ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Οἱ ἄραβες πάντοτε ἐσεβάσθησαν τὰ λείψανά του.

Ὁ συνταγματάρχης ἐχορήγησεν εἰς τοὺς ξένους τοῦ ἵππου. Καὶ ἔλαβον ἅπαντες τὴν πρὸς τὰ γαλλικὰ σύνορα ὁδόν.

Μακρόθεν ὑψοῦντο νέφη κονιορτοῦ, προερχομένου ἐκ τοῦ καλπάσματος τῶν Μαυριτινῶν ἵππῶν, οἵτινες ἤρχοντο ταχέως.

Ἡ μαρκησία ἔστρεφεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ παρετήρει μετ' ἀνησυχίας ὅτι ὁ ἐχθρὸς ὀλοὸν ἐπλησίαζε, καὶ εἰδοποίησε τὸν Ραούλ.

Ἐβιάδιζον ἀμφοτέροι ἐν τῇ ἐμπροσθοφυλακῇ ὁ συνταγματάρχης ἔμμενεν ὀπίσω.

— Φίλτ μου, εἶπεν αὐτῇ ὁ Ραούλ, ὁ ἐξάδελφός σου ἀπομακρύνεται, καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει ἴσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μετ' αὐτῶν.

— Οἱ ἄραβες εἶναι πολυάριθμοι! ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Διὰ νὰ περιμείνῃ αὐτοὺς ὁ συνταγματάρχης, πρέπει νὰ ἔχη πλεονεκτήματα.

Καὶ δεικνύων τοὺς στρατιώτας,

— Ἴδε, εἶπε, πῶς οἱ κυνηγοὶ γελῶσι μετὰ τῶν, ὑπάρχει ἐστημένη παγὶς τις, φίλτατῃ μοι.

Τῷ ὄντι παραλλάξαντες ὁδὸν τινὰ ἀπότομον, ἡ μαρκησία ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Παρὰ τὴν ὁδὸν ἐστάθμευσον τρία τάγματα πεζικοῦ, ἅτινα ἀνέμενον ἐτοιμοπόιεμα.

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Καὶ ὠθῶν διὰ τοῦ βραχίονος τὴν νεαρὰν γυναῖκα,

— Παρατήρησον ἐκεῖ ἐπάνω! εἶπεν.

Αὕτη διέκρινεν ἐπὶ τῶν βράχων πυροβολιστάς, ὧν αἱ κεφαλαὶ μόνον ἐξεῖχον τοῦ λόφου.

Οἱ ἄραβες συνεποσούντο εἰς δύο χιλιάδας, καὶ εὐρίσκοντο σχεδὸν ἐγγύτατα τῶν κυνηγῶν.

Βέβαιοι δὲ ὅτι θὰ καταφθάσωσιν αὐτοὺς, ἐκραύαζον φρενητιωδῶς.

Οἱ ἵπποις μας ἐτάχθισαν ὀπισθεν τῶν πεζῶν· ὁ ἐχθρὸς ἔφθασεν.

Ἄρνης ἠκούσθη φωνή: πῦρ!

Ὁ πρῶτος στίχος ἐπυροβόλησεν.

Ὁ πυροβολισμὸς ὑπῆρξε τρομερός.

Ὁ δεύτερος στίχος ἐπυροβόλησεν ὡσαύτως.

Αἱ σφαῖραι ἐπήνεγκον φρικώδη καταστροφήν.

Ἄνωθεν ἐρρίφθη χάλαζα βολίδων· ἐντὸς δὲ δύο λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ Μαυριτινοὶ κατεκροουργήθησαν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, εἰς ἣν κατέλιπον πλέον τῶν 500 νεκρῶν ὑπὸ τὰς λόγχας τῶν ἡμετέρων.

Ἐντρομοὶ δὲ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Τὸ γαλλικὸν πυροβολικὸν τοὺς κατεδίωξεν ἐπὶ στιγμὴν· εἶτα ὁ ἐγκατέλιπεν αὐτοὺς.

Ἡ μαρκησία, ἥτις οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ μάχην, ἐξεπλάγη δικαίως. Ὁ δὲ πόλεμος ἐφάνη αὐτῇ ὡς ἀναπόφευκτος εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ συνταγματάρχης βέβαιος ὦν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτὸν σῶμα δὲν ἤθελε διαταραχθῆ, ἀνέθηκε τὴν διοίκησιν αὐτοῦ εἰς τὸν ταγματάρχην, ἔλαβε μετ' ἐκτουτοῦ φρουρὰν καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους του εἰς Νεϊμούρ.

— Θὰ διέλθητε ἐνταῦθα ἀνετώτερον, εἶπεν αὐτός, τοῦλάχιστον θὰ ἔχητε μίαν κλίνην, ἐξαδέλφη.

Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου, ὅστις εἶχεν ἀκο-

λουθήσει τοὺς στρατιώτας, ἐπλησίασε τὸν συνταγματάρχην,

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὴν πόλιν! εἶπεν αὐτός.

— Καλῶς νὰ ἔλθῃς! ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριάκοντα περίπου Τουαρέγγ ἵππέων, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σαχάρας συνώδευσε τὴν φρουρὰν.

Καθ' ὁδὸν ἔρριπτεν ἀλλόκοτα βλέμματα ἐπὶ τῆς μαρκησίας.

Μετὰ μιᾶς δὲ ὥρας δρόμον, ἀνέστειλεν ὀλίγον τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του· οἱ ἰδοκοὶ του ἐμιμήθησαν αὐτόν.

— Ἀλή, εἶπεν αὐτός εἰς ἕνα τῶν ἀνθρώπων του, βλέπεις τὸν νέον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις βαδίζει εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀποκεφαλιστοῦ;

— Μάλιστα, Σίδι, ἀπήντησεν ὁ ἵππεύς.

— Εἶναι γυνή!

— Τὸ εἶχα μαντεύσει.

— Τὴν θέλω τὴν γυναῖκα αὐτήν.

— Θὰ τὴν ἔχῃς

Ὁ Τουαρέγγ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀλλὰ προσέθηκε:

— Πρέπει νὰ ἀπαχθῇ τὴν νύκτα ταύτην.

— Τοῦτο θέλει γενῆ, ἀπήντησεν ὁ ἵππεύς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Ἀπάνθισμα ἐκ τῆς «Ἐπιθ. τῶν Δύο Κόσμων».)

Πρὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ Πάπα, οἱ Καρδινάλιοι ὀρκίζονται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι θὰ τηρήσωσι μυστικότητα. Κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, οἱ διατελοῦντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των, δίδουσιν ὄρκον ἐπίσης ὅτι θὰ τηρήσωσιν ἐχεμυθίαν. Ἴατροί, φαρμακεῖς, κουρεῖς, ξυλουργοί, κτίσται, μάγειροι ὀρκίζονται ὡσαύτως ἐπὶ τούτῳ. Ἀλλ' ἐντούτοις, μετ' ὅλας τὰς προφυλάξεις ταύτας καὶ τοὺς ὄρκους, ὑπάρχουσι τινες ἀθυρόστομοι, παρ' ὧν ἐκφεύγουσι λό-

γοι ἢ νύξεις, καὶ οὕτως ἀποκαλύπτονται πολλὰ τῶν τελεσθέντων κατὰ τὰς συνεδριάσεις.

Ἀλέξανδρος ὁ Γ' ἐν ἔτει 1179 ἐκάνονισε διὰ διατάγματος τὰ ἐκλογικὰ δικαιώματα, ὅτι δηλαδή ἡ ἐκλογή τοῦ βασιλέως — ποντίφηκος ἀνήκει εἰς μόνους τοὺς Καρδιναλίους, καὶ ὅτι αὕτη ἔχει κύρος δόξαν ὁ ὑποψήφιος λάβη πλειοψηφίαν τὰ δύο τρίτα τῶν ψηφοφόρων. Γρηγόριος δ' ὁ Γ' ὤρισε τὰς διατυπώσεις καὶ τελετὰς, καθ' ἃς ἐτάχθησαν ἡμέραι δέκα μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Πάπα, ἵνα ἀρχηται ἡ σύνοδος, καὶ τοῦτο ὅπως δοθῆ ἀποχρῶν χρόνος εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμένοντας Καρδιναλίους νὰ προσέλθωσι.

Πάντες οἱ ἐκλογεῖς ἐτίθεντο ὑπὸ περιορισμὸν, ἢ μᾶλλον ὑπὸ φυλάκισιν, ἵνα μὴ ἐπηρεάζωνται ἐξ ἀλλοτριῶν εἰσηγήσεων. Ἐάν δ' ὁ Πάπας δὲν ἐξελέγετο ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ὑπεβάλλοντο οἱ ἐκλογεῖς Καρδιναλίοι εἰς ποινὴν συνισταμένην εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσι μόνον ἐν φαγητῶν κατὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐν ἑτερον κατὰ τὸν δεῖπνον, ἢ πειλοῦντο δ' ὅτι θὰ περιωρίζετο ἔτι ἡ τροφή αὐτῶν εἰς μόνον ἄρτον καὶ οἶνον, ἀν ἡ ἐκλογή παρετεινετο ἐπὶ πλέον.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως χρόνου αἱ αὐστηρότητες αὐταὶ ἠλαττώθησαν, καὶ τὰ κελλία ἔπαυσαν πλέον ὄντα ὡς πρότερον εἰρκαί, ἕκαστος δὲ τῶν ἐκλογέων ἐστίατο ἐν τῷ ἰδίῳ κελλίῳ του. Ἄλλοτε, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πάπα, οἱ κἀτοιχοὶ τῆς Ρώμης ἐφαίνοντο ὡς κυριεύμενοι ὑπὸ μέθης καὶ μανίας. Ἡ ὠραιότερα ἐν Ρώμῃ πανήγυρις ἦν ἡ ἑορτή, καθ' ἣν ἐπανηγύριζον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν τελευτὴν τοῦ τῆς Πάπα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου του. Αἱ εἰρκαὶ ἠνεψύγοντο, οἱ δεσμοφύλακες ἀπεσύροντο, εἰς δὲ τὰς ὁδοὺς δὲν ἔβλεπε τις εἰμὴ περιπόλους καὶ ὄπλοφόρους. Μήτε αὐτὰ τὰ δικαστήρια ἐλειτούργουν καὶ σύμπας ὁ λαὸς παρεδίθετο εἰς διαχύσεις. Συνωμολογοῦντο δὲ καὶ στοιχήματα ἐπὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐκλογῆς, ὡς τανῦν στοιχηματίζουσιν ἐπὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν ἵπποδρομιῶν.

Κατὰ τὴν συνέλευσιν ὅμως πρὸς ἐκλο-

γὴν τοῦ Πάπα τῷ 1878 οὐδὲν τούτων πάντων ἐτελέσθη πλέον.

Ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις Λέοντος ΙΓ' ὑπῆρξεν ἡ βραχυτάτη κατὰ τὴν διάρκειαν, ἐνῶ ἐπὶ ἔτη πολλὰ διήρκεσαν ἄλλαι τοιαῦται. Μετὰ τὸν θάνατον Κλήμεντος Δ' τῇ 29 Νοεμβρίου 1268, οἱ Καρδιναλίοι διαφωνοῦντες, συνεδρίασαν ἔτη δύο καὶ μῆνας ἐννέα. Δύο δὲ ἔτη διήρκεσεν ἡ τοῦ Σελεστίνου Ε', 32 μόνον ἡμέρας ἡ τοῦ Πίου Η' καὶ ἡ τοῦ Γρηγορίου ΙΣΤ'. πλέον τῶν ἐπτὰ ἐβδομάδων ἡ δὲ τοῦ Λέοντος ΙΓ' ἐτελέσθη ἐν τριάκοντα ἕξ ὧραις. Παρὰ τῆ εἰσόδῳ τῆς αἰθούσης ὑπάρχει ἐστία, ἐν ἣ καίονται αἱ ψήφοι. Ὁ νῦν Πάπας ἐκαλεῖτο πρότερον Ἰωακείμ Πέσσης, μετὰ δὲ τὴν ἀνάρρησίν του εἰς τὸ τοῦ υπερτάτου Ποντίφηκος ἀξίωμα, ἔλαβε τὸ ὄνομα Λέοντος τοῦ ΙΓ'. Ἐρωτώμενος ἐὰν δέχηται τὴν παπικὴν ἔδραν, ἀποκρίνεται, «Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸ θέλει, δὲν ἀντιλέγω.» Μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων ἐκφωνεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεχθέντος, ἀκούονται δὲ φωναὶ χαρᾶς. Συντάσσεται τὸ ἔγγραφον τῶν πρακτικῶν καὶ υπογράφεται. Τὸν νέον Πάπαν ἐνδύουσι τὰ ποντιφικὰ ἐνδύματα καὶ τῷ κομίζουσιν ἐρυθροῦ χρώματος σανδάλια μετὰ σταυρῶν κεκοσμημένα· ὁ δὲ Ἀρχιδιάκονος ἀναγγέλλει πρὸς τὸν κἀτωθεν συνηθροισμένον λαὸν τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πάπα, καὶ καίονται τὰ δελτία τῶν ψήφων, ἵνα τηρηθῆ μυστικὸν τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν ἐκλογέων· ἀλλ' ὅμως εἰς τὸν νέον Πάπαν γνωστὰ εἶσι τὰ ὀνόματα πάντων τούτων. Ὁ τανῦν Πάπας Ἰωακείμ Πέσσης κατάγεται ἐκ κτηματιῶν χωρικῶν τῆς Τοσκάνης.

Μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Πάπα, εἴθισται νὰ τύπτωσι τὸ μέτωπον αὐτοῦ διὰ χρυσῆς σφύρας τρεῖς, καὶ νὰ καλῶσιν αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του· μετὰ δὲ τὴν ἐπερχομένην σιγὴν, γονυπετοῦσιν οἱ παρόντες ἐνώπιον τοῦ νεκροῦ, καὶ ἀγγέλλουσι μεγάλη τῆ φωνῇ ὅτι ὁ Πάπας ἔπαυσεν ὑπάρχων ἐν τοῖς ζῶσιν.

Ἡ ἘΝ ΑΓΝΟΙΑ ἘΑΥΤΗΣ ΤΕΚΟΥΣΑ.

Ὁ δόκτωρ Μασνὲ ἐκoinοποίησεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων γεγονὸς ἐκ τῶν περιεργωτάτων.

Πρόκειται περὶ νέας γυναικὸς, ἣτις εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸ θεραπευτήριον Hotel Dieu, ὑπὸ τὴν θεραπείαν τοῦ διασήμου φρενολόγου, καὶ ἣτις πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας εὐρισκομένη, ἔτεκε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνηται, ἓνα μικρὸν Γάλλον.

Τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ μόνον δύο προηγούμενα ἔσχε, προστίθεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνδιαφεροσῶν ἐπὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ παρατηρήσεων τοῦ δόκτορος Μασνὲ. Ἴδου πῶς τὰ πράγματα συνέβησαν.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡλικίας εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν. Εἶναι δὲ ὑπνοβάτις γνωστῆ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς διῆλθε πολλὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων, ἐνθα γινώσκουσιν αὐτὴν διὰ τὴν ἀπίστευτον εὐκολίαν, μεθ' ἧς δέχεται τὸν κατ' ἐπιβολὴν μαγνητικὸν ὑπνον. Ὅταν τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὸ θεραπευτήριον, ἡ ἐγκυμοσύνη αὐτῆς ἦτο ἤδη προκεχωρηκυῖα.

Ἐρχεται ἡ μοιραία στιγμή. Φοβεῖται τοὺς πόνους καὶ παρακαλεῖ νὰ τῇ εὐρωσι κανὲν μέσον, ὅπως μὴ ὑποφέρῃ. Ὁ ἱατρός τὴν κοιμίζει· οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον ὑπάρχει. Ἀρκεῖ μόνον νὰ τῇ κλείσητε τὰ βλέφαρα, καὶ ἰδοὺ αὕτη, ἀπελθούσα εἰς τὰς χώρας τῶν ὀνείρων, ἐνῶ τὸ ἔργον τῆς φύσεως ἐξακολουθεῖ προχωροῦν κανονικώτατα.

Ἐν τούτοις ὁ ἰσχυρὸς πόνος ἐπιμένει νὰ τὴν ταλαιπωρῇ· τότε ὁ ἱατρός τῇ λέγει:

— Οἱ πόνοι σας εἶσιν ὀλιγώτερον ζωηροί;

— Μάλιστα· ἐλαττοῦνται βαθμηδόν.

— Ἐντελῶς ἔπαυσαν. Δὲν θὰ ὑποφέρητε πλέον κανένα πόνον, μέχρι τέλους.

Καὶ ἀμέσως, μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἡ ἀσθενὴς παύει κραυγάζουσα, διότι ἔπαυσεν ὑποφέρει πόνους. Δηλοῖ, ὅτι δὲν πονεῖ καθόλου, καὶ παραπονεῖται, διότι δὲν τὴν ἀνεκούφισαν ἐνωρίτερον.

Ὁ ἱατρός τότε λέγει:

— Πολὺ καλὰ, ἠμπορεῖτε τώρα νὰ κοιμηθῆτε. Καὶ ἐκείνη κοιμᾶται.

Κατὰ τὰ διαλείμματα οἱ πόνοι ἀναγεννῶνται, ἀλλ' ὁ ἱατρός τὴν καθησυχάζει.

— Ὅχι, ὅχι δὲν πονεῖτε, τῇ λέγει.

Καὶ τοῦτο τῇ ἀρκεῖ.

Τέλος δὲ, μετὰ πάροdon εἴκοσιν ὧρῶν, ἀπὸ ὁ νεαρὸς πολίτης ἐποίησατο τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ εἴσοdon εἰς τὸν κόσμον τῶν βασάνων, ἐξυπνοῦσι τὴν ἀνάσθητον ἕως τότε μητέρα.

Ἐκείνη παρατηρεῖ περὶ ἑαυτὴν, ζητεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ιδέας τῆς, φαίνεται ἐκπλητομένη διότι ἐκοιμήθη τόσον πολὺ. Ἐπειτα, μετὰ φωνὴν κωμικῆς ἐκπλήξεως,

— Θεέ μου, λέγει, τί λοιπὸν ἔγεινεν ἡ κοιλία μου!

Καὶ τότε τὸ ὁποῖον, τῇ παρουσιάζουσιν, ἐξηγεῖ τὰ πάντα.

Ἀναλύων τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς ὑπνωτικῆς ἀναληθσίας ὁ δόκτωρ Μασνὲ, ποιεῖται φρονιμωτάτας ἐπιφυλάξεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ δυνάμενα νὰ ἐξαχθῶσι συμπεράσματα.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν διάνοιαν κανενὸς, λέγει, ὅτι ἡ ἐπιρροὴ αὕτη δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ γενικῶς ἐν τῇ πράξει· ἐν τούτοις, δυνατόν εἶναι νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς μεμονωμένας τινὰς περιπτώσεις.

ΑΙ ΚΙΝΕΖΙΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἐχουσι καὶ οἱ Κινεζοὶ τὰς ἐφημερίδας των, αἵτινες δὲν ἐκδίδονται εἰς μικρὸν ἀριθμὸν, οὐδ' ἔχουσιν ὀλίγην διάδοσιν. Εἰς τὰς κινεζικὰς ἐφημερίδας δημοσιεύονται, ὡς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς συναδέλφους των, ἀγγελίαι καὶ γνωστοποιήσεις παντὸς εἶδους. Μία σελὶς πληροῦται πάντοτε ἐξ αὐτῶν. Ἄλλ' αὐταὶ, τὸναντίον πρὸς τὰς ἡμετέρας, πολλῶ ἀπέχουσι τοῦ νὰ συντάσσονται εἰς ὕψος λακωνικὸν καὶ συντετμημένον, οὐδ' ἔχουσιν ὡς κύριον σκοπὸν νὰ διευκολύνωσι τὴν πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων ἢ νὰ κάμωσι

ρεκλάμα. Αί κινεζικαὶ γνωστοποιήσεις ἐνδιατρίβουσιν εἰς πλῆθος λεπτομερειῶν, αἵτινες συνήθως ἀποβλέπουσι τὰ ἐν οἴκῳ, παρ' ἡμῖν δὲ οὐδεμίαν θέσιν δύναται νὰ εὗρῃσιν ἐν ἐφημερίδι· αἱ κινεζικαὶ ἀγγελίαι συντάσσονται εἰς γλῶσσαν εὐφραδῆ, διανθῆ, κεχρωματισμένην διὰ παντός ρητορικοῦ σχήματος, εἰς γλῶσσαν ἐν ἐνὶ λόγῳ φιλολογικὴν καὶ ἀποτελοῦσι, φαίνεται, ἴδιον εἶδος τῆς σινικῆς γραμματολογίας. Ἄγγλική τις ἐφημερίς παρέσχεν ἐσχάτως εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς δύο περιεργὰ ὑποδείγματα τοιούτων γνωστοποιήσεων, καταχωρηθεισῶν εἰς κινεζικὰς ἐφημερίδας.

Ἐν τῷ πρώτῳ, μήτηρ ἀναζητεῖ τὸν υἱὸν της, τὸν ὁποῖον ἀπώλεσεν ἀποδράντα τῆς οἰκίας. «Κλαίει πικρῶς ἡ μήτηρ σου, — εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τῆς γνωστοποιήσεως, — καθ' ἣν στιγμὴν γράφει ταῦτα, ἐλπίζουσα, ὅτι θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὰς ὄψεις σου. Ὅταν ἔφυγες τὴν 39 τῆς 8ης σελήνης, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν μας οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαγαζείου καὶ μᾶς ἠρώτησαν τί ἔγινε· τοιοῦτοτρόπως ἐμάθομεν τὴν φυγὴν σου. Παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου, καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν δύναμαι οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ· δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ στενάζω καὶ νὰ κλαίω. Δὲν ἔχω ἄλλα δάκρυα καὶ ἄλλοι στεναγμοὺς. Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψῃς, θὰ νόψω ἢ ἴδια τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. Ἐὰν ἐπιστρέψῃς, με ὁποῖονδήποτε τρόπον τὰ πάντα θὰ διευθετηθῶσιν. Τρέρω μάλιστα κατὰ νοῦν ἐν σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ πατήρ σου νὰ μὴ μάθῃ τὰς παρεκτροπὰς σου... Παρακαλῶ πάντας τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους νὰ διαδώσωσι τὴν ἀγγελίαν ταύτην διὰ νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναζητουμένου υἱοῦ μου. κτλ. κτλ.

Ἐν τῷ δευτέρῳ ὑποδείγματι σύζυγος ἀγγέλλει τὴν ἀρπαγὴν τῆς συζύγου του. Μετὰ τὴν διὰ μακρῶν ἀφήγησιν τοῦ γάμου του, ἀρχεται ἐκφραζόμενος ὡς ἑξῆς: «Συνεζήσαμεν ἐν συζυγικῇ ἀρμονίᾳ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη· οὐδὲν ἐτάρασσε τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν ἐμπιστοσύνην καὶ σύμπνοϊαν, καὶ οὐδέποτε αἱ σχέσεις μας ἔπαυσαν οὔσαι φιλικαί. Κατὰ τὸν ἰούλιον τοῦ 1883 ἠκολούθησα τὸ τάγμα Κοσχίγκ, ὅπερ ὁ ἀντιβασιλεὺς

Τσορτσουρτάγκ ὠδήγησε διὰ τῆς Σαγκῆς πρὸς τὰ δυτικὰ σύνορα». Καὶ κατωτέρω, μετὰ τὴν ἀνακρίνωσιν τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀρπαγῆς: «Ἡ σύζυγός μου, τὸ γένος Κούγκ, ἐδελεύσθη, προφανέστατα, ὑπὸ τῶν μηχανευμάτων ἐνὸς περιτρίμματος. Πῶς κατώρθωσεν εἰς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δὲν καταδέχεται ὡς ὑπρέτην του καὶ ὁ ταπεινότερος τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀποπλανήσῃ νέαν γυναῖκα, ἔχουσαν νόμιμον σύζυγον; Διὰ ταῦτα... δημοσιεύω τὴν παροῦσαν γνωστοποίησιν. Ἐὰν ἐντιμὸς τις κύριος δύναται νὰ μοὶ παράσχῃ πληροφορίαν περὶ τῆς γυναίκός μου, θ' ἀμειψθῇ δι' 20 δολλαρίων· ἐὰν τὴν ἐπανάγαγῃ, θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν 40 δολλαρίων».

Παρατηρήσεις περὶ τοῦ γέλωτος.—Παρατηρητὴς ἀποφαινεται ὡς ἑξῆς περὶ τῶν διαφόρων τρόπων τοῦ γέλωτος.

Οἱ γελῶντες εἰς Α εἶναι εἰλικρινεῖς, τίμιοι, φίλοι τοῦ θορύβου καὶ τῆς κινήσεως καὶ χαρακτηριστῆρος ἀμεταβλήτου.

Οἱ γελῶντες εἰς Β εἶναι φλεγματικοὶ καὶ μελαγχολικοί.

Οἱ γελῶντες εἰς Γ εἶναι ἀφελεῖς, ἀφωσιμένοι, δεῖλοι καὶ ἀναποφάσιστοι.

Οἱ γελῶντες εἰς Δ εἶναι γενναῖοι καὶ τολμηροί.

Ἀποφεύγετε δὲ τοὺς γελῶντας εἰς ΕΥ· οὗτοι εἶναι μισάνθρωποι.

×

Ἰδιότροπος ὑπελόγησεν, ὅτι ἐκ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐξήχθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης τριακονταετίας τοσοῦτοι γαιάνθρωποι, ὅσοι θὰ ἦρουν νὰ κατασκευασθῇ δι' αὐτῶν περὶ τὴν γῆν τεῖχος ἐνὸς μέτρου καὶ ὀδοῶν τε ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ πάχους τοῦ αὐτοῦ.

×

Ἡ εὐνοουμένη τῆς Τσαρίνας.— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ κράτους τῆς περιουσίας ἢ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας ἔξωθεν τοῦ σταθμοῦ τῆς Ναγγέζινας εἶδε διαβαίνουσαν ξανθὴν καὶ ὠραιότατην παιδίσκην πωλοῦσαν εἰς τοὺς ἐπιβάτας τοῦ σιδηροδρόμου κεράσια. Ἡ κορασις διαλαθοῦσα τὴν φρουρὰν ἐπλησίασε τὴν αὐτοκράτειραν, ἣτις ἰδοῦσα αὐτὴν διστάζουσαν νὰ ὁμιλήσῃ τὴν ἐκάλεσε πλησίον της.

— Ἐλα ἐδῶ, παιδί μου, τί εἶναι αὐτὰ ποῦ πωλεῖς;

— Κεράσια, κυρία, ἔνα μικρὸ καλαθίκι μοῦ ἔμεινεν ἀκόμη· δὲν τὸ ἀγοράζετε διὰ νὰ μεταβῶ ἐνωρὶς σήμερον εἰς τὸ χωριό;

Ἡ αὐτοκράτειρα ἔλαβε τὸ μικρὸν κάμιστρον καὶ ἠρώτησε τὴν ὠραίαν πωλήτριαν πῶς ὀνομάζεται.

— Πλέννα, κυρία.

Τὸ ὄνομα ἦτο ὀλίγον παράδοξον· ἐν τούτοις οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ κόρη. Περιεργὸς ἡ Τσαρίνα ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς· καὶ ἰδοῦ τί ἔμαθε παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου:

«Ἡ μικρὰ Πλέννα ἦτο κόρη ἐπιλοχίου πληρωθέντος κατὰ τινα ἔφοδον εἰς τὴν Πλέννα, μολοντί δὲ πληγωμένος κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ λοχαγοῦ του καὶ τὴν σημαίαν τοῦ σώματός του, δι' ὃ εἶχε λάβει καὶ τὸ παράσημον τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του ὁ ἐπιλοχίας ἀπέκτησε κόρην ἣν ἐβάπτισεν ὁ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιλοχίου λοχαγός, τῇ ἔδωκε δὲ τὸ ὄνομα τῆς Πλέννας εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ πατρὸς της καὶ τῆς ἐταιρίας αὐτοῦ.

«Ἄτυχῶς καὶ ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ τῆς μικρᾶς ἀπέθανον ἐξ εὐλογίας, ἡ δὲ κορασις ἔμεινε παρὰ τινι γράφῃ καὶ ἔζη, πωλοῦσα ὀπώρας πρὸς τοὺς ταξιδιώτας.»

Ἡ αὐτοκράτειρα συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς τὴν μικρὰν Πλένναν, ἣτις ἐτοποθετήθη εἰς τὸ Λύκειον τῆς Πετροπόλεως καὶ ἐκεῖ σπουδάζει ὑπὸ τὴν προ-

στασίαν τῆς αὐτοκρατείας. Ἐν τῷ Λυκείῳ καλοῦσιν αὐτὴν χαρὸς ἐμμένην τῆς Τσαρίνας.

×

Μετὰ τὸν Σούτσην, ὅστις δύναται νὰ ζῆ χωρὶς νὰ τρώγῃ, μετὰ τὸν Μαξιμιλιανὸν Ραντσάνην, ὅστις δύναται νὰ ζῆ χωρὶς νὰ κοιμᾶται, ἰδοῦ καὶ τρίτος, Ἴταλὸς καὶ οὗτος, ὁ Γεώργιος Βαρβουέλλης, ὅστις δύναται νὰ ζῆ χωρὶς νὰ κίθῃται! Ἐξ Ἰταλίας λοιπὸν ἔχομεν νῦν τὸ φῶς, τοῖς Ἰταλοῖς ἐδόθη νὰ λύσωσι τὰ μέγιστα τῶν ζητημάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Βαρβουέλλης διαμένει ἐν Καστελφράγκῳ, ἀπὸ δέκα δὲ ἔτων τρώγει, πίνει, ἐργάζεται, κοιμᾶται ὄρθιος· οὐδέποτε κίθῃται, οὐδέποτε αἰσθάνεται κόπωσιν. Αὐτὸς δύναται ἐν πάσῃ ἀκριβολογίᾳ νὰ ὀνομασθῇ ἀκάθιστος!

×

Ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ ἐπὶ μῆκιστον—καὶ τίς δὲν θέλει;— ἄς ἐγκαταλίπῃ τὴν γηραίαν ἡμῶν ἡπειροῦ καὶ τὰς ἄλλας τὰς γηραιότερας αὐτῆς, καὶ ἄς μεταβῇ εἰς τὸν Νέον Κόσμον, εἰς τὴν χώραν τῶν περὶ τὸν Νέον Κόσμον, εἰς τὴν μακροβιότητα τοῦ κλίμα εἶναι λίαν ὑγιεινὸν καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀποθνήσκουσιν εὐκόλως. Οὕτω, κατὰ τὰς νεωτέρας στατιστικὰς, ἐπὶ 58 κατοίκων εἰς μόνον ἀποθνήσκει κατ' ἔτος, ἀριθμοῦνται δὲ νῦν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα 199 ἐκατοντοῦται· σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρεινῶν χωρῶν τῆς Βενεζουέλας εἶναι ἐλάχιστος, καὶ ἐκ τούτων οἱ 145 ὑπερέβησαν ἤδη τὸ 120 ἢ 125 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων, 1 ἐπὶ 58 εἶναι σπανία, οἱ ἱατροὶ δὲν θὰ ἔχωσι βεβαίως πολλὴν ἐργασίαν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ. Εὐρωπαϊκὴ τις ἐφημερίς ἐρωτᾷ ἐπὶ τούτοις: «μὴ ἡ μακροβιότης αὕτη ὀφείλεται τούναντιον εἰς τὴν ἔλλειψιν ἱατρῶν;» ἴσως.

×

Αἱ βιενναῖαι ἐφημερίδες ἀνχιγράφουσι τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν ἐπεισόδιον υἱϊκῆς σορογῆς καὶ ἐθελουσίας.

Κόρη τις εἰργάζετο ὡς γραμματεὺς ἐν τινι

χαρτοπωλείω και πάνθ' ὅσα ἐκέρδαιεν ἐδαπάνα πρὸς συντήρησιν τῶν γονέων της, πτωχοτάτων καὶ μὴ δυναμένων ἐργασθῆναι ἕνεκα γήρατος καὶ ἀσθενείας. Πλὴν κατὰ δυστυχίαν τῆς καλῆς ταύτης κόρης, πρὸ τίνος τὸ χαρτοπωλεῖον διελύθη καὶ ἡ κόρη ἀπώλεσε τὴν θέσιν της· δὲν εἶχε πλέον ἐργασίαν, ἐπομένως οὐδὲ τὰ μέσα νὰ φέρῃ εἰς τοὺς γονεῖς της ὀλίγην τροφήν καὶ ὀλίγα κάρβουνα. Ἐπώλησε τὴν ὥραιαν της μακρὰν κόμην πρὸς τινὰ κουρέα, ἵνα προμηθευθῇ ὀλίγα χρήματα· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξηντλήθησαν καὶ ταῦτα, εὐρέθη εἰς τὴν αὐτὴν καὶ πάλιν ἀπελπισίαν. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ, ὅτε τῇ ἐπήλθεν εἰς τὴν μνήμην, ὅτι ὀδοντοῖατρος ἐν Βιέννῃ ἐπλήρωνε 30 φλωρίνια δι' ἕκαστον ὑγιᾶ ἐμπρόσθιον ὀδόντα. Αὕτη κατεῖχε θαυμασίους ὀδόντας καὶ ὡς ἄλλη Φαντίνη τῶν Ἀθλίων τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ ἀπεφάσισε τὴν θυσίαν. Ἐπορεύθη πρὸς τὸν ὀδοντοῖατρον καὶ ὅτε οὗτος ἤκουσεν ἕνεκα τίνος λόγου ἀπεφάσισε τὴν θυσίαν ἢ φιλόστοργος κόρη, συνεκινήθη μέχρι δακρύων. Ἐπρόσβηεν νὰ τῇ ἀγοράσῃ τοὺς ὀδόντας καὶ τῇ ἐχάρισεν ἑκατὸν φλωρίνια, μὲ τὰ ὅποια ἔσπευσεν αὕτη πρὸς τοὺς γονεῖς της. Ἀλλὰ δὲν ἤρκεσθη εἰς τοῦτο ὁ ἀγαθὸς ὀδοντοῖατρος. Τὴν ἐπιούσαν ἐπρόσβηεν πρὸς τοὺς γονεῖς της καὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κόρης, λέγων ὅτι δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃ τοιοῦτος θησαυρὸς ἐθελουσιαστικῶς στωργῆς. Ἐντὸς ὀλίγου δὲ τελοῦνται καὶ οἱ γάμοι των.

X

Πρὸ τίνος τὸ δικαστήριον τοῦ Σικάγου, ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, κατέδικασεν εἰς θάνατον ἑπτὰ ἀναρχικούς. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς δι' ἕκαστον κατὰδικον στοιχίζει πεντήκοντα δολλάρια εἰς τὸ κράτος, ὅστε δι' ἑπτὰ καταδίκους τὸ κυβερνητικὸν ταμεῖον ἔμελλε νὰ ὑποστῇ δαπάνην 350 δολλαρίων, ἧτοι 1750 φρ. Θεατρῶνης τις ὁμοίως ἐν Σικάγῳ παρουσιάσθη πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου καὶ ὑπέβλεν αὐτῷ τὴν ἐπομένην πρότασιν:—Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, εἶπε, θ' ἀναβιβάσω ἐπὶ τῆς σκηνῆς δράμα, ἐν ᾧ ὑπάρχει σκηνὴ ἀπαγχονισμοῦ. Δυνάμεθα λοιπὸν

νὰ συνάψωμεν μίαν ἐξαίρετον συμφωνίαν. Ἐγὼ εἶμι ἠναγκασμένος νὰ πληρώσω ἄνθρωπὸν τινὰ, μέλλοντα νὰ ὑποκριθῇ. τὸ πρόσωπον τοῦ καταδίκου, καὶ νὰ ὑποστῇ τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρόσωπον τοῦτο διεγείρει ἀπέχθειαν, καὶ ἕκαστος δὲν τὸ ἀναλαμβάνει, ἀναγκάζομαι νὰ πληρώσω ἀκριβῶς. Ὑμεῖς ἀφ' ἑτέρου ἐστὲ ἠναγκασμένοι νὰ πληρώσητε 350 δολλάρια διὰ τὴν θανάτωσιν τῶν ἑπτὰ καταδίκων, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ σπουδαῖον ποσόν. Λοιπὸν, ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ θανατώσω αὐτοὺς ὠρεάν. Στείλατέ μοι καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἕνα τῶν καταδίκων καὶ ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν θ' ἀπαλλαγῆτε αὐτῶν, χωρὶς οὐδ' ὀβολὸν νὰ πληρώσῃ τὸ κράτος».

Εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ πρότασις τοῦ ἀμερικανοῦ θεατρῶνου δὲν ἐγένετο δεκτὴ, οὐχ ἦτο ὅμως εἶναι ἀξιοσημείωτον ὑπόδειγμα τῶν ἀμερικανικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Ἡλικὸν πλῆθος θὰ κατέκλυζε τὸ θέατρον κατὰ τὰς πρώτας ἑπτὰ ἡμέρας, ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ!

X

Ἀνταλλαγὴ στεφάνου.—Μικρὰ ἀπροσεξία στεφανοπώλου τίνος ἐν Βιέννῃ ἐγένετο ἡ αἰτία κωμικωτάτου παρατραγῶδου. Εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἔμπορον βιενναῖα κυρία εἶχε παραγγεῖλει μεγαλοπρεπῆ στέφανον μετ' ἐνεπιγράφων ταινιῶν, ὃν ἐσκόπει νὰ προσενέγκῃ εἰς δημοφιλεῖς αἰοδὸν, ψάλλοντα κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ θεάτρῳ διὰ πρώτην φοράν νέον τι μελόδραμα. Ἡ παραγγελία τῆς κυρίας ἐξετελέσθη τὴν ἑσπέραν δὲ πράγματι, ἐνῶ ὁ αἰοδὸς εὕρισκετο εἰς τὸ τέλος παθητικοῦ τίνος ἄσματος, προσφέρουσιν αὐτῷ ἐκ τῶν παρασκηνίων τὸν στέφανον τῆς κυρίας, δι' οὗ οὗτος καὶ σπεύδει νὰ στέψῃ ἑαυτόν. Ἀλλ' αἴφνης τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῷ θεάτρῳ συγκίνησιν διαδέχεται ἀπλετος γέλως. Ὁ ἐστεμμένος καλλιτέχνης καταπαύει τὸ ἄσμα ἔκπληκτος ἀτενίζων πρὸς τοὺς θεατὰς, ἀλλ' ἡ ἰλαρότης ἐπιτείνεται. Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰ ἀνακαλύπτει τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης φαιδρότητος: αἱ ταινίαι τῶν στεφάνων ἔφε-

ρον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπιγεγραμμένας τὰς φράσεις:

Διωρία σου ἡ μνήμη!
Γαῖαν ἔχοις ἰλαφρά!

Ὁ κατασκευαστὴς τοῦ στεφάνου, ὃν παρήγγειλεν ἡ φιλόμουσος κυρία, εἶχεν ἀναλάβει καὶ τὴν κατασκευὴν ἑτέρου στεφάνου προσωρισμένου διὰ κηδείαν· κατὰ λάθος δ' ἔστειλε τὸν πρῶτον εἰς τὸν νεκρὸν καὶ τὸν δευτερον εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἐνῶ δὲ οὗτος ἐδέχετο ἐπιγεγραμμένας ἐπὶ ταινιῶν τὰς ἀνωτέρω θλιβεράς εὐχάς, ὁ θανὼν, ὅστις ἔτυχε νὰ ἦναι ἀπλοῦς χρωματιστῆς οἰκιῶν, ἐφέρετο εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν, παρακολουθούντος λαμπροῦ στεφάνου μὲ τοιαύτην ἐπιγραφὴν: «Εἰς τὸν ἀπαράμιλλον καλλιτέχνην, μίαν τῶν εἰλικρινῶς θαυμαζουσῶν αὐτῶν».

X

Ἀθηθαργώδης ὕπνος.—Ἐν Πετρούπολει πολλὸς γίνεται λόγος περὶ ληθαργώδους ὕπνου, εἰς ὃν περιέπεσαν ἕξαιτις κορασίς, θυγάτηρ διευθυντοῦ τίνος τραπεζιτικοῦ γραφείου τοῦ Νιέφσκη. Ἡ κορασίς αὕτη πρὸ τίνος καιροῦ εἶχε πάθει ἐκ μικρᾶς ἀσθενείας, κατόπιν τῆς ὁποίας ἐξησθένησε σπουδαίως. Ἡ κορασίς εἶχεν ἀναρρώσει, ὅτε αἴφνης περιέπεσεν εἰς βαθὴν ὕπνον, ὃν οἱ ἱατροὶ τῆς πόλεως ἔχαρακτήρισαν ὡς ληθαργώδη.

Ἡ μήτηρ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὑποθέσει ὅτι ἡ κορασίς ἀπέθανε, καθόσον καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς ἦτο λίαν ἐλαφρὰ, ἀλλ' οἱ προσληφθέντες ἱατροὶ ἀνέμεναν παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς μικρᾶς, παρακολουθούντες ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ὕπνου τούτου. Μετὰ ἐννέα ἡμέρας ἡ μικρὰ ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου, αἰσθανομένη ἑαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυρὰν καὶ ὑγιᾶ, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἦτο ἐντελῶς ὑγιής.

X

Νοημοσύνη κυρῶς.—Ὅσον τις σπουδάζῃ τὰ ἦθη τοῦ γένους τῶν κυρῶν, ἰσχυρίζονται πολλοὶ, κατὰ τοσοῦτον πείθεται, ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα εὐμοιροῦσι λογικῶς.

Πρὸ τίνος ὄχημά τι, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχον, ἔκαμπε ὁρομίσκον τινὰ λίαν ἀνεπαρκῶς φωτι-

ζόμενον. Αἴφνης κύων τις ρίπτεται πρὸ τῶν ἵππων τοῦ ὄχηματος, δάκνει τὰς κνήμας των, ἀνέρχεται μέχρι τῶν μυκτῆρων των, ὑλακτεῖ ἀγριώτατα. Ὁ ἡνίοχος ἀγωνίζεται νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν κύνα διὰ τῶν κτύπων τοῦ μαστιγίου του· ἀλλ' οὗτος ἐνίσταται καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐφόδους του. Ὁ ἀμαξηλάτης, προβλέπων κατὶ τι ἔκτακτον, σταματᾷ τὴν ἄμαξαν καὶ κατέρχεται. Διακρίνει τότε εἰς μέτρων τινῶν ἀπόστασιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐξηπλωμένον καὶ ἀναισθητοῦντα γέροντα. Ὁ δυστυχῆς εἶχε πάθει ἐκ συγκοπῆς, θὰ κατασυνετρίβετο δὲ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἄνευ τῆς ἀπέλπιδος ἐπεμβάσεως τοῦ σκύλου του.

X

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σάρα Βερνάρ, ἀφ' οὗ ἔδρεψε δάφνας καὶ κατήγαγε θριάμβους ἐν Ἀμερικῇ, ἐπανήλθεν εἰς Παρισίους, ἕνθα πρόκειται νὰ πρωταγωνηστήσῃ κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα ἐν νέῳ δράματι τοῦ Σαρδου. Ἡ Σάρα Βερνάρ συνοδεύεται ὑπὸ μιᾶς τίγριως, ἀχθείσης ἐξ Ἀμερικῆς. Ἡ τίγρις ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς κυρίας της θεραπευτικώτατα Τιγρέτ. Διαμένει ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἡ Σάρα κοιτῶνι, ἄνευ φιμώτρου, ἄνευ ἀλύσεως, ἄνευ σηκοῦ, ἀπολαύουσα πύσης ἐλευθερίας. Τρέφεται διὰ βοείου κρέατος ὡμοῦ. Μετὰ τὸ δεῖπνόν της ἀναπαύεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου, διαρκούντος τοῦ ὁποῦο ἡ Σάρα Βερνάρ ἐπιτάσσει εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν ἀπόλυτον ἡσυχίαν. Πάντες οἱ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως συντυχάνοντες αὐτῇ καταλαμβάνονται ὑπὸ τρόμου, ὅταν μάλιστα δεικνύῃ τοὺς ὀδόντας ἢ βρυχᾶται ἀπειλητικώτατα. Εὐφυῆς τις χρονογράφος ἰσχυρίζεται ἐν τῷ «Φιγαρῶ» ὅτι τὴν τίγριν ἐπρομηθεύθη ἡ ἀδιάλλακτος ἠθοποιὸς πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν δανειστῶν της, οἵτινες δὲν εἶναι ὀλίγοι. Καὶ αὕτη δὲ ἡ Σάρα Βερνάρ συνειθίζει νὰ λέγῃ γελῶσα:—Δύναμαι τώρα ν' ἀφήσω ἐσκορπισμένα μέσα εἰς τὴν κάμαρά μου ὅλα μου τὰ κοσμήματα· αἱ ἦναι καλὰ ἡ Τιγρέτ!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι θήκη ἐκπλήξεων· περιέχει ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ πνεύματα ἐξυπηρετούμενα καὶ προστατευόμενα ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὠτων, προοιδομένη ἀπὸ τοῦ στόματος.

Μελέτησον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου· ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι μακρὰν.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς φέρει πανοπλίαν καὶ ρόπαλον· ἡ τιμὴ τῆς γυναίκος φέρει αὔραν καὶ ἀρώματα.

Τὰ λοιπὰ ζῶά εἰσιν ἐλεύθερα ἐν τῷ στοιχείῳ των· ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε εὐρίσκεται ἐν τῷ ἑαυτοῦ· καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι δοῦλος τῶν περιστάσεων.

Δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ σπουδάξῃ τις τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ συναισθάνηται ἐν τῇ καρδίᾳ τὰ κατ' αὐτόν.

Ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ εἶναι ἀνίγμα· νομίζει τις ὅτι ἀνατέμνων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δυναθήσεται νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Τὸ παιδίον συντρίβει τὴν πλαγγόνα του ἵνα ἴδῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον.

Ἐκαστος ἀνθρώπος εἶναι Προμηθεύς· δημιουργός, ἀντάρτης καὶ μάρτυς.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι κιθάρα, ἧς συντριβομένης τῆς τελευταίας χορδῆς, καθίσταται τεμάχιον ξύλου.

Τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνδρῶν καθιστῶσι κακὰς τὰς γυναῖκας· τὰ τῶν γυναικῶν καθιστῶσι κακοὺς τοὺς ἀνδρας.

Δυσπίσται πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις φαίνεται ἀμφιβάλλων περὶ τῆς οἰκιακῆς σου εὐδαιμονίας.

Ἐπάρχουσι φυσιογνωμίαι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁποίων βλέπει τις ἀναφυρόμενους μικροὺς ὄφεις· ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐν αἷς οἱ μικροὶ ὄφεις ἀναφύονται ἐκ τῶν γωνιῶν τοῦ στόματος καὶ ἔρχονται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν ἀνθρωπὸς τις ἀγγιγᾷ περιπαθέστατα τὰ τέκνα του, δὲν εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν εὐτυχής.

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ πρὸ πάντων τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ γυνὴ πρὸ πάντων τὰ τέκνα.

ΠΟΡΕΙΑ

Μὲ ἡρνήθη.

Εἰς τῆς λευκῆς ἀγκύλης τῆς τ' ὥραματα μεθύνω,
Θνητὸς ἐγὼ, τρισίθιον Ἀγγέλων ἔξω βίον.
Παράδεισον ἐτρέφοντα ἔς τὰ τρουφερά της στήθη,
Πλὴν μὲ ἡρνήθη!

«Σὲ ἀγαπῶ!» μοι ἔλεγε τὸ στόμα της τ' ὥραϊον,
Κ' εἰς δάκρυ μὲ ἠτένιζεν ὁ ὀφθαλμὸς της πλέων.
Τώρα... Τὰ πάντα ἔσθυσεν ἡ ἐπελθοῦσα λήθη,
Καὶ μὲ ἡρνήθη!

Νὰ τὴν ἐμπνεύσω ἤθελα τοὺς πόθους μου εἰς
[μίτην·

Τὴν δολοφόρον τοῦ παλμοῦ ἐπίστευσα ἀπάτην·
Νὰ τὴν θερμᾶν ἡ Αἴτην μου ποσῶς δὲν ἠδυνήθη
Καὶ μὲ ἡρνήθη!

Καὶ ἡ ζωὴ μου ἔκοιτε κατὰ μικρὸν ἐκλείπει·
Τὰ ρόδα τοῦ προσώπου μου ἐμάρανεν ἡ λύπη,
Καὶ τοῦ θανάτου ἡ πνοὴ περὶ ἐμὲ ἐχύθη,
Ἄφου μ' ἡρνήθη!

Φυτεύσατε κυπρίσσον τοῦ τάφου μου πλησίον
Καὶ γράφατ' εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ
[κρύον:

«Ἡ πλάτος εὐτυχία μου ὡς ὄναρ διελύθη
Ἄφου μὲ ἡρνήθη»

Λύσις τοῦ 19ου αἰνίγματος

Ἄετος—Ἔτος.

ΑΙΝΙΓΜΑ 20

Ἀκέφαλον, εἰμ' ἄψυχον καὶ πᾶν ὅ,τ' ἤμην ἄλλο.
Ἄλλὰ ζῶην καὶ ὑπαρξιν ἐμφύχου περιβάλλω.
Ἄν θέσῃς μου τὴν κεφαλὴν, τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο
Θά ἴδῃς νὰ περιπατῶ, νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω.
Δὲν θέλει περισσότερον διὰ νὰ μ' ἐνοήσῃς.
Ἄν δὲν μὲ εὕρῃς, εἶσαι σὺ, καὶ τότε νὰ ἢ λύσις.

